

příjem 3.000 Kč, a na tom podkladě důchod mu přiznán. Zjistil-li úřad dodatečně, že příjem činil více než zákonem stanovená hranice důchodová, a že st-l to neohlásil, vyslovil právem, že důchod nebyl pobírán v dobré víře, a není nař. rozhodnutí nezákonné.

Stížnost dovozujíc, že dobrou víru mohl by úřad odepřít st-li jen tehdy, kdyby úmyslně byl neohlásil, že zdanitelný jeho příjem nárok na důchod vylučuje, dovolává se i ustanovení vl. nař. č. 87/32 Sb. Vl. nař. to k § 31 praví toto: Přijetí důchodu v dobré víře možno předpokládati, jestliže se důchodce nedomohl výplaty důchodu úmyslným zatajením nebo úmyslným předstíráním skutečností, rozhodných pro nárok na důchod. Z toho dovozuje stížnost, že dobrá víra chybí příjemci jen tehdy, jestli zatajení stalo se v úmyslu domoci se výplaty důchodu jemu nepatřícího. Ale tento smysl cit. ustanovení vl. nař. nemá. Nepodává definici pojmu dobré víry, nýbrž vylučuje pouze i domněnku dobré víry tam, kde důchodce úmyslně učiní buď nesprávné přiznání, nebo opomene oznámiti změnu skutečností, rozhodných pro nárok na důchod. Že by v ostatních případech — když tu není úmyslnosti — vždy dobrá víra byla dána (arg. možno předpokládati) z cit. ustanovení neplyne. Je tedy ustanovení to ve shodě s výše uvedeným výkladem zák. o požitcích válečných poškozců, nevybočujíc z jeho mezí.

Vyslovil-li žal. úřad právem, že st-l, pobíraje důchod neprávem mu v době od 1. května 1920 do 31. července 1924 vyplácený, nebyl v dobré víře, pak nedopustil se nezákonnosti, když v pořadí instancí uznal, že st-l je povinen jej vrátiti, třeba od splatnosti důchodu toho uplynulo již více než 3 roky. Proti výroku, že důchod ten byl pobírán neprávem, není ve stížnosti žádné námítky.

Č. 11.824.

Váleční poškozcí. — Řízení správní: * Ustanovení správního řádu (vl. nař. č. 8/1928 Sb.) neplatí ve věcech důchodu válečných poškozců.

(Nález ze dne 3. dubna 1935 č. 12.929/35.)

Věc: Pavel B. v P. proti ministerstvu sociální péče (vrch. odbor. rada Dr. Vojtěch Elsnic) o obnovu řízení ve věci invalidního důchodu.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká obnovy řízení ve věci invalidního důchodu za léta 1922, 1923 a 1927 zrušuje se pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem zem. úřadu pro válečné poškozence v Bratislavě z 8. října 1927 bylo vysloveno, že se st-l podle lékařské prohlídky v T. z 21. března 1927 uznává válečným invalidou a jeho neschopnost k výdělku stanoví se 60%, že však s ohledem na ostatní podmínky zák. nepřiznává se mu podle zák. č. 142/20 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. a 79/1924 Sb. invalidní důchod od 1. října 1927 proto, poněvadž ko-

naným šetřením se zjistilo, že roku 1926 obnášel příjem st-le a jeho rodiny z činnosti (hospodářsky) samostatné 10.937 Kč ročně. Výměr ten byl st-li doručen 27. října 1927.

Min. soc. péče výměrem z 15. prosince 1927 zamítlo odvolání st-le v podstatě proto, poněvadž příjem st-le a jeho rodiny v r. 1926 činil 10.937 Kč, tedy převyšoval součet příjmové hranice a požitků o 8.948 Kč. Výměr ten byl st-li doručen 10. ledna 1927. St-l stížnost na nss proti tomuto výměru nepodal.

Pokud šlo o důchod invalidní od 1. ledna 1922 do 31. prosince 1923 zamítl též úřad rozhodnutím z 26. června 1925 odvolání st-le, podané do výměru zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Bratislavě z 1. ledna 1924, rovněž v podstatě proto, že příjem st-le a jeho rodiny byl větší než součet hranice příjmové a případných požitků. Tento výměr byl st-li doručen nejpozději 25. července 1925.

Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl žádosti st-le za obnovu prohlídkového řízení, ježto poslední výměr stanovící stupeň žadatelovy výdělečné neschopnosti z 8. října 1927 byl žadateli doručen dne 27. října 1927 a uplynulo tudíž od jeho doručení již více než 3 roky (§ 87 vl. nař. č. 8/1928 Sb.). Dále nevyhověl žádosti st-le za obnovu řízení přiznávacího a to pokud jde o léta 1922, 1923 a 1927 proto, že rozhodnutí min. soc. péče z 26. června 1925 bylo doručeno st-li dne 25. července 1925 a rozhodnutí téhož min. z 15. prosince 1927 dne 10. ledna 1928, takže od doručení uplynula již rovněž více než 3 léta. Pokud pak šlo o léta 1924 až 1926 a 1928 a další, vyslovil žal. úřad v nař. rozhodnutí, že nelze o obnově řízení z toho důvodu jednati, poněvadž o nároku na důchod v těchto letech nebylo vůbec rozhodováno, ježto dosud nebyl uplatněn. — — — — —

Pokud jde o zamítnutí žádosti st-le za obnovu řízení ve věci jeho invalidního důchodu za léta 1922, 1923 a 1927 a to jak stran řízení prohlídkového, tak přiznávacího, opřel žal. úřad výrok ten o ustanovení § 87 správ. řádu (vl. nař. č. 8/1928 Sb.).

Stížnost navrhuje zrušení nař. rozhodnutí i v tomto směru pro nezákonnost, vyslovuje mezi jiným pochybnost o tom, zda uvedený správní řád se vztahuje na případ st-le. Musil tedy nss nejen vzhledem k této výtce stížnosti, ale i z úřední povinnosti zkoumati, zda žal. úřad právem se zmíněného správního řádu dovolal.

Podle čl. 10 odst. 1 organ. zák. č. 125/1927 Sb. byla vláda zmocněna, aby nařízením sjednotila a upravila předpisy o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů.... Řídíc se tímto zmocněním, vydala vláda nařízení ze 13. ledna 1928 č. 8 Sb. o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů, kde v § 1 stanovila, že toto nař. upravuje s výjimkami v něm stanovenými řízení, které provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických (státních policejních) úřadů: 1. okr. úřady, státní policejní úřady, v městech se zvláštním statutem magistráty (městské, obecní rady), v městech se zřízeným magistrátem městské notářské úřady, 2. zemské a 3. ústřední úřady.

Záležitosti týkající se péče o válečné poškozence byly upraveny jednak po stránce organizační zákonem č. 199/1919 Sb. a příslušnými k zákonu tomu vydanými předpisy, jednak po stránce právních nároků

a povinností válečných poškozců zák. č. 142/1920 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. a pozdějších novel k těmto zákonům. Z norem právě uvedených (srv. § 4 zák. č. 199/1919 Sb., §§ 30, 31, 33 zák. č. 142/1920 Sb. i ve znění zák. č. 39/1922 Sb.) plyne, že záležitosti péče o válečné poškozence nepatří do působnosti politických úřadů, nýbrž že byly svěřeny zvláštním úřadům. Jsou to zem. úřady pro péči o válečné poškozence, které jsou organisovány jako úřady samostatné s určitě vymezeným vlastním okruhem působnosti a s určitou správní jurisdikcí (srov. Boh. A 3119/24).

Ale pak cit. správní řád se na řízení v záležitostech péče o válečné poškozence, patřící do působnosti zem. úřadů pro péči o válečné poškozence, nevztahuje, a žal. úřad se proto neprávem cit. správ. řádu dovolal. Je tedy výrok jeho, pokud jde o obnovu řízení ve věci invalidního důchodu za léta 1922, 1923 a 1927 nezákonný. Proto bylo nař. rozhodnutí v tomto bodě zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.825.

Elektrisace: I. Z ustanovení § 21 elektr. zák. nelze dovoditi, že žádost za dodatečné schválení změny elektrického díla se má bez řízení odmítnouti, nebyla-li změna předběžně oznámena úřadu schvalujícímu. — II. Není zásadně nepřipustno, vésti elektr. vedení všeužitečného podniku elektrisačního přes nádvoří soukromého majitele.

(Nález ze dne 3. dubna 1935 č. 14.210/35.)

Věc: Augustin R. v K. proti ministerstvu veřejných prací o soustavnou elektrisaci.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem zsp-é v Brně ze 7. listopadu 1927 bylo Mor.-slez. elektrárnám, jež byly svého času prohlášeny za všeužitečný podnik elektrický, uděleno podle § 16 a násl. zák. č. 438/19 Sb. stavební a živn.-právní povolení ke zřízení a provozování dálkového elektrovodu o vysokém napětí z K. do F. Přípisem z 15. listopadu 1930 požádaly jmenované elektrárny o kolaudaci schválené a vybudované trati, při čemž poukázaly na to, že při výstavbě tohoto vedení se ukázala nutnost urychleně rekonstruovati část dosavadního vedení v trati M.—K. mezi sloupy č. 198 a 228 a že rekonstrukce tato byla provedena za úplného souhlasu příslušných majitelů pozemků.

Po provedeném komis. řízení, při čemž st-l proti schválení shora uvedené rekonstrukce protestoval z toho důvodu, že elektrické vedení o napětí 22 kw je nyní provedeno nad jeho domem v K., ježto tím jeho dům je znehodnocen, v případě požáru je obava, že bude znemožněno hašení ohně a možným přetížením drátů jest ohrožena bezpečnost jeho i osob v domě bydlících, zem. úřad v Brně výměrem z 11. června 1931 udělil Mor.-slez. elektrárnám jednak podle § 20 zák. č. 438/19 Sb. povolení k zahájení provozu na vedení 22 kw K.—B.—F.—O.—N., jed-